

Pobídlí jsme koně a vyrazili k severu. Čekal nás dlouhý den, slunce na obzoru pomalu vystupovalo zpoza skal.

Hermanův kůň byl rychlejší, ostatně jako obvykle. Drobný hnědák vyrazil na cestu ostrým tryskem, můj strakáč ho následoval o něco pomaleji, s klidným temperamentem zvířete, které tuhle cestu nejde poprvé. Do stanice, kde jsem měla převzít zásilku, jsme to měli necelých dvacet mil.

Po chvíli bratr zpomalil do ostrého klusu, abychom se srovnali. Jeli jsme mlčky, ale bylo to příjemné mlčení. Nebylo ostatně nic, co bychom potřebovali říct.

Bylo krásně. Dodnes si pamatuju, jak jsem trochu přivírala oči před světlem přicházejícího rána, jak kamínky na cestě odletovaly od kopyt, na tiché pofrkávání koní, na vrzání a cinkání strojů. Na hladové zuby kamenů roztroušených všude kolem. A na mír a klid, který jsem cítila.

Měla to být má druhá cesta s Pony expresem. Bavilo mě to. První cestu jsem zvládla za osm a půl dne a i když to rozhodně nebyl rekord, byla jsem na sebe celkem hrdá. Chvíli jsme bydleli v jenom městečku kus od centrální stanice, pak nastal čas vydat se na cestu znovu. Herman se nabídl, že pojede rovnou se mnou, i když on nastupoval až za týden. Ale tak to bylo vždycky. Špatně jsme snášeli odloučení.

Že je něco jinak jsme si uvědomili asi po hodině. Hermanův hnědák z ničeho nic zpomalil a začal se rozhlížet po okolí, nozdry široce rozevřené. To nebylo dobré znamení. Ačkoli zdejší oblast byla na Ameriku dost poklidná, nějaká velká kočka se sem mohla zatoulat vždycky. Přitáhla jsem stračeně uzdu a zařadila se vedle bratra.

„Vidíš něco?“ zeptal se a znělo to klidně, ale já jsem věděla, že je to jenom zdání. Pravou ruku nebdale přesunul na rukojeť revolveru, levou sevřel uzdu, až mu zbělely klouby. Narovnal se. Zavrtěla jsem hlavou a sama sklouzla rukou ke koltu. Herman byl mnohem lepší střelec než já, necítila jsem se se zbraní moc jistě, ale zaměstnanec Expressu se bez ní prostě neobešel. Během svých cest ji použil málokdo, ale jako výhrůžka fungovala dokonale.

Ještě jednou jsme se rozhlédli, hnědák začal trochu tancovat, nervózní z příliš pomalého tempa. Bratr pokrčil rameny.

„Jedeme,“ řekl.

Pak třeskl první výstřel.

Koně zařičeli, Hermanův kůň se vzepjal na zadní. Zazněl druhý výstřel, zvíře zakolísalo a spadlo na záda. Vyděšeně jsem vykřikla a stočila stračenu stranou, třetí kulka hvízdla těsně kolem mě.

Myslím, že jsem něco volala, nevzpomínám si. Pamatuju si jenom Hermanovu tvář, trochu znepokojenou, s jemným chmýřím rašících vousů. Pamatuju si, že mu klobouk spadl do čela a že částečně zakrýval tu strašlivou rudou ránu na temeni. Pamatuju si, jak jeho pohled zeskelnatěl, jak hleděl na mě a přitom mimo mě, jako bych tu už nebyla, jako se díval někam dál, kam já nedohlédnu. Pak znovu vystřelili, rána mě sekla po tváři a srazila mi klobouk. Stračena vyhodil zadními, vyletěla jsem ze sedla a jenom šťastnou náhodou si nesrazila vaz. Dopadla jsem na bok, do pusy se mi dostala spousta prachu, rozkašlala jsem se. Pokusila jsem se vstát, ale zamotala se mi hlava, sotva jsem se dokázala posadit. Svět se mi před očima zahoupal. Potom jsem je konečně uviděla.

Byli tři. Všichni byli nejspíš kdysi výrazně pomalovaní, ale prach a únava většinu jasných barev smyly. Vypadali hladově, bederní roušky odhalovaly vyhublé nohy a vystouplá žebra. Jejich koně sotva stáli.

Nevím, co tady pohledávali. Nevím ani, proč mě tenkrát nezastřelili. Možná jim došly náboje, možná nechtěli plýtvat drahocným střelivem na ženskou a rozhodli se mě dorazit ručně. Jeden z nich seskočil ze sedla a vytáhl od pasu nůž. Hrůzou jsem nebyla schopná ani zakřičet, i když by mi takhle uprostřed pustiny jen stěží někdo přišel na pomoc. Pozadu jsem couvala dokud jsem zády nenarazila na překážku. Indián nespěchal, očividně si byl jistý svou převahou a unavený dlouhým strádáním.

Nevím ani kdy jsem se rozbřečela. Najednou jsem si prostě uvědomila, že se zalykám pláčem. Rozklepala jsem se, ruce mi vylétly k ústům, jako bych chtěla alespoň před smrtí zakrýt svou slabost. Byly rudé. Obě dlaně byly rudé a páchly po krvi. Otočila jsem se téměř proti vlastní vůli. Světlá kštice a prázdné modré oči a prach a krev a úlomky kostí.

Najednou bylo všechno jasné. Třas ustal, rozutíkané myšlenky se vrátily na svá místa. Podívala jsem se zpět. Muž už byl téměř u mě, mohla jsem vidět hluboké vrásky v jeho obličejí, šlachy rýsující se pod povislou kůží, hladově propadlé tváře. Všechno bylo jasné. Překvapený výraz. Příliš pozdě si uvědomil svoji chybu. Konečně jsem zvedla revolver a vystřelila. Rána ho zasáhla přímo do obličejí, nestačil ani vykřiknout. Tiše padl k zemi. S námahou jsem kolt přesunula směrem ke zbývajícím indiánům. Celá paže se mi třásla, před očima se dělaly mžitky. Vystřelila jsem, pak ještě čtyřikrát. A pak jsem omdlela.

Když jsem se probudila, byla už téměř tma a okolo se začínal vznášet pach rozkladu. Pomalu jsem vstala, hlava se mi stála trochu točila, a rozhlédla se kolem. Kus ode mě se popásali dva vyhublí indiánští koně, třetí ležel mrtvý, jeho jezdec pod ním. Klopýtavě jsem se k nim vydala, zvířata nedůvěřivě pofrkávala, ale nechala se chytit. Třetí muž padl o kus dál s průstřelem břicha, zjevně se ještě chvíli plazil pryč, než vydechl naposledy. Vrátila jsem se zpět. Bratrovo tělo jsem s námahou dostala na jednoho z koní, na druhého se vyškrábala já. Stračena někam zmizel, dost možná utekl zpět do stáje. Tím líp, aspoň nebudou mít takový důvod nás hledat.

Jako tichý pohřební průvod jsme se vydali na východ.

V saloonu to ten večer žilo. Dělníci na železnici dostali výplatu navíc za dodělání třetího úseku a byli naprosto odhodlaní se jich všech ještě dnes zbavit. Krásná Debra musela chlapy skoro odmítat a i ostatní holky měly práce víc než dost. Dokonce i klavírista jako by si ten večer vzpomněl, jak se vlastně hraje na piáno – nebo byli jen všichni tak opilí, že už je mučení rozvrzaného nástroje nerušilo. Na tom ostatně nezáleží.

Nikdo neslyšel přijíždět koně, prostě tam najednou byla. Dveře saloonu se rozrazily, pár pohledů je bez zájmu přelétlo a trvalo chvíli, než si uvědomily, co viděly a vrátily se zpět. Saloon postupně ztichl, slyšet bylo jen vrzání podlahy a těžký dech opilců. Žena došla k baru. Krátce střižené vlasy jí vpředu padaly do očí, pohodila hlavou, aby se jich zbavila. Na opálené tváři se zaleskl sotva zahojený bílý šrám. Trochu si upravila opasek, aby pouzdro s revolverem nepřekáželo a posadila se. Barman jí beze slova nalil. Vzala si sklenku a otočila se zpět do nehybného lokálu. Konečně si šerif odkašlal, vymanil se z Debřina obětí a houpavým krokem došel až k návštěvníci.

„Pěkně večer, slečinko. 'Menuju se O'Conner a 'sem místní šerif. Mohla bys mi říct, co tu taková krasotinka jako ty vyvádí v mužskejch hadrech a s koltem u pasu? Doufám, že nehodlá dělat nějaký problémy, protože v tomhle pekle na kolech máme vlastních trablů víc než dost.“

Žena trochu naklonila hlavu a podívala se přes jeho rameno. Debra tiše zalapala po dechu, žena kývla na pozdrav, pak se obrátila zpět k šerifovi.

„Jmenuju se Pearl Hart,“ řekla a kdo nevěděl co hledat, sotva by poznal slabý německý přízvuk v její výslovnosti. Místností to zašumělo.

„Hartová? Slyšel 'sem, že ta zhebla při nějakym nájezdu,“ zapochyboval šerif. Debra tázavě zvedla obočí. Žena se na ni znovu podívala, tentokrát skoro prosebně. Prostitutka vstala.

„Já ji znám, šerife. Už jsme se potkaly.“ Chvilě ticha. „Je to Pearl Hart.“

Žena se děkovně pousměje, v ten okamžik je vidět, že je mladší, než se na první pohled zdá. Pak její obličej znovu pohasne, ústa zatrpkle strnou.

„Jmenuju se Pearl Hart,“ zopakuje, „a slyšela jsem, že prý máte nějaké problémy s indiány. Přišla jsem vám je vyřešit jednou provždy.“